

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	<u>Indhold</u>	<u>Side</u>
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2002/C 247/01	Domstolens Dom (Sjette Afdeling) af 11. juli 2002 i sag C-96/00, Rudolf Gabriel (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof) (»Bruxelleskonventionen — anmodning om fortolkning af artikel 5, nr. 1 og 3, samt artikel 13, stk. 1, nr. 3 — ret for forbrugere, som har modtaget vildledende reklame, til at afkræve en tilsyneladende vundet gevinst gennem sagsanlæg — kvalifikation — en sag om en kontrakt, som omhandlet i artikel 13, stk. 1, nr. 3 — betingelser«)	1
2002/C 247/02	Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 21. marts 2002 i sag C-430/01, Monika Herbstrith mod Den Østrigske Republik (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien) (Præjudiciel forelæggelse — afvisning)	2
2002/C 247/03	Sag C-1/02 SA: Begæring om bemyndigelse til at foretage arrest eller udlæg i fordringer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, indgivet den 22. august 2002 af selskabet Antippas	2
2002/C 247/04	Sagerne C-242/02 og C-243/02: Anmodninger om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelser afsagt den 11. februar 2002 af Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg i sager anlagt af Dr. Manfred Hückel	2
2002/C 247/05	Sag C-257/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. juni 2002 af Oberster Gerichtshof der Republik Österreich i sagen Stuij en de Man BV mod Republikken Østrig	3

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 247/06	Sag C-277/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. juli 2002 af Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz i forvaltningsretssagen EU-WOOD-Trading GmbH mod Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH	3
2002/C 247/07	Sag C-285/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. juli 2002 af Verwaltungsgericht Minden i sagen Edeltraud Elsner-Lakeberg mod Land Nordrhein-Westfalen	4
2002/C 247/08	Sag C-286/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. juni 2002 af Tribunale di Treviso — Første Afdeling — i sagen Società Bellio F.lli Srl mod Prefettura di Treviso	4
2002/C 247/09	Sag C-288/02: Sag anlagt den 9. august 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik.	5
2002/C 247/10	Sag C-293/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. august 2002 af Royal Court of Jersey, Samedi Division, i sagen Jersey Produce Marketing Organisation Ltd mod 1) The States of Jersey og 2) The Jersey Potato Export Marketing Board, intervenienter: 1) Top Produce Limited og 2) Fairview Farm Ltd	5
2002/C 247/11	Sag C-297/02: Sag anlagt den 21. august 2002 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	6
2002/C 247/12	Sag C-299/02: Sag anlagt den 23. august 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene	7
2002/C 247/13	Sag C-300/02: Sag anlagt den 26. august 2002 af Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	8
2002/C 247/14	Sag C-304/02: Sag anlagt den 27. august 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	9
2002/C 247/15	Sag C-305/02: Sag anlagt den 28. august 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige	9
2002/C 247/16	Sag C-307/02: Sag anlagt den 29. august 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	10
2002/C 247/17	Sag C-308/02: Sag anlagt den 29. august 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	10
2002/C 247/18	Sag C-310/02: Sag anlagt den 2. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige	11

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 247/19	Sag C-311/02: Sag anlagt den 4. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	11
2002/C 247/20	Sag C-314/02: Sag anlagt den 6. september 2002 af Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	12
2002/C 247/21	Slettelse af sag C-145/00	12
RETTEN I FØRSTE INSTANS		
2002/C 247/22	Sag T-206/02: Sag anlagt den 2. juli 2002 af Congrès National du Kurdistan mod Rådet for Den Europæiske Union	13
2002/C 247/23	Sag T-215/02: Sag anlagt den 15. juli 2002 af Santiago Gómez-Reino mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	13
2002/C 247/24	Sag T-217/02: Sag anlagt den 22. juli 2002 af Ter Lembeek International N.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	15
2002/C 247/25	Sag T-218/02: Sag anlagt den 18. juli 2002 af Daniela Napoli Buzzanca mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	16
2002/C 247/26	Sag T-220/02: Sag anlagt den 22. juli 2002 af Antonio Silva mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	16
2002/C 247/27	Sag T-221/02: Sag anlagt den 24. juli 2002 af Giorgio Lebedef m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	17
2002/C 247/28	Sag T-224/02: Sag anlagt den 23. juli 2002 af Miguel Forcat Icardo mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	17
2002/C 247/29	Sag T-226/02: Sag anlagt den 26. juli 2002 af André Hecq mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	18
2002/C 247/30	Sag T-227/02: Sag anlagt den 26. juli 2002 af Syndicat des Fonctionnaires Internationaux et Européens mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ...	19
2002/C 247/31	Sag T-228/02: Sag anlagt den 26. juli 2002 af Organisation des Modjahedines du Peuple d'Iran (OMPI) mod Rådet for Den Europæiske Union	20
2002/C 247/32	Sag T-230/02: Sag anlagt den 2. august 2002 af »X« mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	20
2002/C 247/33	Sag T-234/02: Sag anlagt den 2. august 2002 af Christos Michael mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	21

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 247/34	Sag T-239/02: Sag anlagt den 8. august 2002 af Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	21
2002/C 247/35	Sag T-240/02: Sag anlagt den 9. august 2002 af Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	22
2002/C 247/36	Sag T-241/02: Sag anlagt den 7. august 2002 af Daniel Callebaut mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	22
2002/C 247/37	Sag T-243/02: Sag anlagt den 12. august 2002 af »J« mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	23
2002/C 247/38	Sag T-244/02: Sag anlagt den 9. august 2002 af G.D. Searle LLC (tidligere benævnt G.D. Searle & Co) mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	23
2002/C 247/39	Sag T-246/02: Sag anlagt den 13. august 2002 af Albano Ferrer de Moncada mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	24
2002/C 247/40	Sag T-247/02: Sag anlagt den 9. august 2002 af The Christian Science Board of Directors of The First Church of Christ, Scientist mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	24
2002/C 247/41	Sag T-248/02: Sag anlagt den 13. august 2002 af Carla Faita mod De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg	26
2002/C 247/42	Sag T-251/02: Sag anlagt den 16. august 2002 af E mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26

II *Forberedende retsakter*

.....

III *Oplysninger*

2002/C 247/43	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>De Europæiske Fællesskabers Tidende</i> EFT C 233 af 28.9.2002	28
---------------	--	----

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 11. juli 2002

i sag C-96/00, Rudolf Gabriel (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof) ⁽¹⁾

(»Bruxelles-konventionen — anmodning om fortolkning af artikel 5, nr. 1 og 3, samt artikel 13, stk. 1, nr. 3 — ret for forbrugere, som har modtaget vildledende reklame, til at afkræve en tilsyneladende vundet gevinst gennem sagsanlæg — kvalifikation — en sag om en kontrakt, som omhandlet i artikel 13, stk. 1, nr. 3 — betingelser«)

(2002/C 247/01)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-96/00, angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof (Østrig) i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har indgivet til Domstolen for under behandlingen af en begæring fremsat af Rudolf Gabriel at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 5, nr. 1 og 3, samt artikel 13, stk. 1, nr. 3, i konventionen af 27. september 1968 (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse (EFT L 388, s. 1), ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse (EFT L 285, s. 1) og ved konventionen af

29. november 1996 om Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse (EFT 1997 C 15, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann, R. Schintgen (refererende dommer), V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 11. juli 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Kompetencereglerne i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse, ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse og ved konventionen af 29. november 1996 om Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse, skal fortolkes således, at en retssag om udbetaling af en gevinst, som en forbruger anlægger i den kontraherende stat, hvor han har bopæl, og under anvendelse af denne stats lovgivning mod et postordrefirma, som har hjemsted i en anden kontraherende stat, er en sag om en kontrakt som omhandlet i konventionens artikel 13, stk. 1, nr. 3, når postordrefirmaet har tilsendt forbrugeren en personlig forsendelse, som har givet ham indtryk af at have vundet en gevinst på den ene betingelse, at han bestiller varer for et bestemt beløb, og når forbrugeren faktisk har foretaget en sådan bestilling uden dog at modtage gevinsten.

⁽¹⁾ EFT C 149 af 27.5.2000.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Sjette Afdeling)

af 21. marts 2002

i sag C-430/01, Monika Herbstrith mod Den Østrigske Republik (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — afvisning)

(2002/C 247/02)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-430/01, angående en anmodning, som Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Monika Herbstrith mod Den Østrigske Republik, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende dels spørgsmålet, om hvorvidt det forhold, at en stilling ikke besættes med en ansøger, der opfylder de faglige kvalifikationer, krænker en fællesskabsretlig bestemmelse, dels under hvilke betingelser en medlemsstat ifalder erstatningsansvar for det tab, som borgerne påføres ved tilsidesættelse af fællesskabsretten, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric, R. Schintgen (refererende dommer), V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 21. marts 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Anmodningen af 12. oktober 2001 fra Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien om en præjudiciel afgørelse afvises.

⁽¹⁾ EFT C 109 af 4.5.2002.

Begæring om bemyndigelse til at foretage arrest eller udlæg i fordringer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, indgivet den 22. august 2002 af selskabet Antippas

(Sag C-1/02 SA)

(2002/C 247/03)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. august 2002 indgivet begæring om bemyndigelse til at foretage arrest eller udlæg i fordringer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af selskabet Antippas ved avocat Mario Spandre.

Rekvirenten har nedlagt følgende påstande:

- Immuniteten ophæves, idet gennemførelsen af tvangssikringen ikke indebærer nogen hindring for Fællesskabets funktion og uafhængighed.
- Det fastslås, at Kommissionens regnskabsfører med urette har erklæret, at Kommissionen ikke har nogen gæld, hverken aktuel eller betinget, til Den Demokratiske Republik Congo eller til Congos Nationalbank.

Anmodninger om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelser afsagt den 11. februar 2002 af Unabhangiger Verwaltungssenat Salzburg i sager anlagt af Dr. Manfred Huckel

(Sagerne C-242/02 og C-243/02)

(2002/C 247/04)

Ved kendelser afsagt den 11. februar 2002, indgat til Domstolens Justitskontor den 3. juli 2002, har Unabhangiger Verwaltungssenat Salzburg i sager anlagt af Dr. Manfred Huckel forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol anmodninger om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er artikel 2, stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 79/112/EØF ⁽¹⁾ af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsenteringsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler (nu kodificeret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsenteringsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler, EFT L 109 af 6.5.2000, s. 29, herefter »mærkningsdirektivet«), hvorefter mærkningen og dennes nærmere udformning med forbehold af de fællesskabsbestemmelser, der gælder for naturligt mineralvand og for levnedsmidler bestemt til særlig ernæring, ikke må tillægges et levnedsmiddel egenskaber til forebyggelse, behandling og helbredelse af en menneskelig sygdom eller give indtryk af sådanne egenskaber, til hinder for en national retsregel, i henhold til hvilken det er forbudt ved markedsføringen af levnedsmidler
 - a) at henvise til fysiologiske eller farmakologiske — herunder ungdomsbevarende, aldershæmmende, slankende eller sundhedsbevarende — virkninger eller vække indtryk af en sådan virkning,
 - b) at henvise til sygehistorier, lægelige anbefalinger eller sagkyndige udtalelser,

- c) at anvende sundhedsrelaterede, billedmæssige eller forenkede gengivelser af menneskelige organer, billeder af personale i sundhedssektoren eller ved kuranstalter eller andre afbildninger, der henviser til aktiviteter inden for sundhedssektoren?
2. Er mærkningsdirektivet eller artikel 28 og 30 EF til hinder for en national retsregel, hvorefter anvendelsen af sundhedsrelaterede angivelser, således som udtrykket er anvendt i spørgsmål 1, ved markedsføringen af levnedsmidler kun er tilladt efter vedkommende forbundsministers forudgående tilladelse, hvorefter det er en forudsætning for tilladelsen, at de sundhedsrelaterede angivelser er forenelige med beskyttelsen af forbrugeren mod vildledning?

(¹) EFT L 33, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. juni 2002 af Oberster Gerichtshof der Republik Österreich i sagen Stuij en de Man BV mod Republikken Østrig

(Sag C-257/02)

(2002/C 247/05)

Ved kendelse afsagt den 25. juni 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 15. juli 2002, har Oberster Gerichtshof der Republik Österreich i sagen Stuij en de Man BV mod Republikken Østrig forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Tilsigter artikel 7, litra b), og litra h), i direktiv 93/89/EØF (¹) samt artikel 7, stk. 4, og stk. 9, i direktiv 99/62/EF (²) at skabe ret for transportvirksomheder til at køre på afgiftspligtige motorveje med køretøjer med mere end tre aksler, som benyttes til erhvervmæssig godstransport, mod betaling af en brugsafgift, som er i overensstemmelse med direktiverne og dermed rimelig?
2. Såfremt spørgsmål 1. besvares bekræftende, spørges:

Er artikel 7, litra b og h), i direktiv 93/89/EØF samt artikel 7, stk. 4 og 9, i direktiv 99/62/EF umiddelbart anvendelige ifølge EF-Domstolens praksis, således at de kan påberåbes med henblik på at sikre, at afgiften for køretøjer med mere end tre aksler, som anvendes til erhvervmæssig godstransport på den samlede strækning af den østrigske Brenner-motorvej, fastsættes i overensstemmelse med direktiverne, selv om direktiverne er mangelfuldt eller ufuldstændigt gennemført i østrigsk ret?

3. Såfremt spørgsmål 1. og 2. besvares bekræftende, spørges:
På hvilken måde og under anvendelse af hvilke kriterier skal afgiften for en enkelt gennemkørsel af den samlede strækning beregnes for at være lovlig?

4. Kun såfremt spørgsmål 1. og 2. besvares bekræftende i forbindelse med, at den i spørgsmål 3. omhandlede beregningsmetode klarlægges:

Skal EF-Domstolens dom af 5. juli 1995 i sag C-21/94 (³), hvorefter retsvirkningerne af direktiv 93/89/EØF af 25. oktober 1993, som blev kendt ugyldigt ved dommen, foreløbig skal opretholdes, indtil Rådet har vedtaget et nyt direktiv, fortolkes således, at retsvirkningerne opretholdes, indtil medlemsstaterne har gennemført det nye direktiv, henholdsvis indtil fristen herfor er udløbet?

5. Kun såfremt spørgsmål 4. besvares benægtende:

Er medlemsstaterne forpligtet til at tage hensyn til det nye direktiv i perioden fra den 17. juni 1999 til den 1. juli 2000, eksempelvis fordi det havde retsvirkninger inden fristen for dets gennemførelse, som måtte respekteres?

(¹) EFT L 279, s. 32.

(²) EFT L 187, s. 42.

(³) Sml. 1995 I, s. 1827.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. juli 2002 af Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz i forvaltningsretssagen EU-WOOD-Trading GmbH mod Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH

(Sag C-277/02)

(2002/C 247/06)

Ved kendelse afsagt den 3. juli 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. juli 2002, har Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz i forvaltningsretssagen EU-WOOD-Trading GmbH mod Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan der med hjemmel i artikel 7, stk. 4, litra a), første led, i Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab (EFT L 30, s. 1) — herefter »affaldsoverførselsforordningen« — gøres indsigelse mod overførsel af affald til nyttiggørelse med den begrundelse, at den påtænkte overførsel er i strid med den forpligtelse, der følger af artikel 4, første punktum, i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 74) — herefter »affalldirektivet« — om at affaldet nyttiggøres, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at miljøet skades?

2. I bekræftende fald spørges: Har afsendelsesstedets myndigheder i lighed med bestemmelsesstedets myndigheder kompetence til at gøre en sådan indsigelse?
3. I bekræftende fald spørges: Kan myndighederne på afsendelsesstedet ved vurderingen af de sundheds- og miljømæssige virkninger af den planlagte nyttiggørelse på bestemmelsesstedet også lægge de normer, der gælder i afsendelsesstaten, til grund for det tilfælde, at disse normer er strengere end de, som er gældende i bestemmelsesstaten?
4. Kan der med hjemmel i artikel 7, stk. 4, litra a), andet led, i affaldsoverførselsforordningen gøres indsigelse mod overførsel af affald til nyttiggørelse med den begrundelse, at den påtænkte overførsel ikke er i overensstemmelse med nationale love eller andre retsfor skrifter om miljøbeskyttelse, offentlig orden, offentlig sikkerhed eller sundhedsbeskyttelse?
5. I bekræftende fald spørges: Kan myndighederne på afsendelsesstedet gøre en sådan indsigelse med den begrundelse, at nyttiggørelsen ikke er i overensstemmelse med de nationale love eller andre retsfor skrifter, der er gældende på afsendelsesstedet?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. juli 2002 af Verwaltungsgericht Minden i sagen Edeltraud Elsner-Lakeberg mod Land Nordrhein-Westfalen

(Sag C-285/02)

(2002/C 247/07)

Ved kendelse afsagt den 26. juli 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. august 2002, har Verwaltungsgericht Minden i sagen Edeltraud Elsner-Lakeberg mod Land Nordrhein-Westfalen forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det foreneligt med artikel 141 EF, sammenholdt med Rådets direktiv 75/117/EØF af 10. februar 1975⁽¹⁾ om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om gennemførelse af princippet om lige løn til mænd og kvinder, at deltidsansatte — i lighed med fuldtidsansatte — lærere (m/k) med status af tjenestemænd i delstaten Nordrhein-Westfalen ikke får godtgørelse for overarbejde, såfremt overarbejdet ikke overstiger tre undervisningstimer pr. kalendermåned?

⁽¹⁾ EFT L 45, s. 19.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. juni 2002 af Tribunale di Treviso — Første Afdeling — i sagen Società Bellio F.lli Srl mod Prefettura di Treviso

(Sag C-286/02)

(2002/C 247/08)

Ved kendelse afsagt den 26. juni 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 5. august 2002, har Tribunale di Treviso — Første Afdeling — i sagen Società Bellio F.lli Srl mod Prefettura di Treviso forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 2, stk. 2, første tankestreg, i Rådets beslutning 2000/766⁽¹⁾ og artikel 1, stk. 1, i Kommissionens beslutning 2001/9⁽²⁾ i forbindelse med de øvrige EF-regler, i hvilke de nævnte bestemmelser har hjemmel, fortolkes således, at det skal antages, at der i fiskemel anvendt til fremstilling af foder til andre dyr end drøvtyggere retligt og faktisk kan accepteres en uheldsbetinget forekomst af ikke forudsatte stoffer eller stoffer, der ikke er tilladt, med en heraf følgende anerkendelse af, at den erhvervsdrivende har ret til at nyde en rimelig tolerancegrænse?
2. I tilfælde af en bekræftende besvarelse af første spørgsmål spørges: Bør det antages — i lyset af proportionalitetsprincippet og princippet om forsigtighed samt i betragtning af de gældende EF-bestemmelser på de områder, på hvilke der henvises til uheldsbetingede kontaminationer af fødevarerprodukter fra landbrugssektoren ved angivelse af de relative tolerancegrænser — at en uheldsbetinget kontamination lig med 0,1 % eller i hvert fald ikke over 0,5 %, bestående i knoglerester fra pattedyr, der er fundet i en mængde fiskemel bestemt til fremstilling af foder til andre dyr end drøvtyggere, er af en sådan karakter, at det kan legitimere pålæggelse af en så drastisk sanktion som den fuldstændige destruktion af den samlede mængde fiskemel?
3. Kan kravet om at udelukke enhver form for tolerancegrænse med henvisning til tilstedeværelsen af de i de foregående spørgsmål nævnte stoffer være ensbetydende med at indføre en teknisk forskrift i den betydning, der forudsættes i direktiv 83/189⁽³⁾ (med senere ændringer), som forinden skulle have været meddelt til Europa-Kommissionen?

4. Skal bestemmelserne i EF-traktatens artikel 28 og 30 om frie varebevægelser — der finder anvendelse i Norge på grundlag af artikel 8-16 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen) — med henvisning til bestemmelserne i EF-beslutning 2000/766 og EF-beslutning 2001/9, nævnt ovenfor under spørgsmål 1, fortolkes således, at en medlemsstat er afskåret fra at kræve jagttagelse af en tolerance på 0 i et tilfælde svarende til det, der er beskrevet i de foregående spørgsmål 1 og 2?

(¹) EFT L 306 af 7.12.2000, s. 32.

(²) EFT L 2 af 5.1.2001, s. 32.

(³) EFT L 109 af 26.4.1983, s. 8.

Sag anlagt den 9. august 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik.

(Sag C-288/02)

(2002/C 247/09)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 9. august 2002 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Simonsson og M. Patakia, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1, 3 og 6 i Rådets forordning (EØF) nr. 3577/92 af 7. december 1992 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotagesejlads) og (¹), idet
- den udtrykkeligt kun har indrømmet græske færger ret til at transportere passagerer mellem græske fastlandshavne og udtrykkeligt ved ø-cabotage kun har givet ret til udførelse af krydstogter med skibe, hvis tonnage overstiger 650 BT, og kun såfremt de er græske,
- idet den med hensyn til fællesskabsskibe, der er registreret i et andet eller i et internationalt register kræver forelægelse af et certifikat fra flagstatens kompetente myndighed, hvoraf det fremgår, at skibet kan udføre cabotagesejlads,
- idet den anser Peloppones for at udgøre en ø, og

idet den på fællesskabstankskibe, fragtskibe, passagerskibe og færger og på krydstogtsskibe, som udfører ø-cabotage, anvender de græske regler vedrørende bemanning og kræver, at rederierne skal indgive ansøgning til de kompetente myndigheder med henblik på størrelsen af skibets bruttotonnage, således at de græske myndigheder kan beregne sammensætningen af skibets bemanning.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til Kommissionen er den græske lovgivning ikke forenelig med forordning (EØF) nr. 3577/92. Den omstændighed, at forordningen gælder umiddelbart i hver medlemsstat, og dens bestemmelser har forrang for nationale bestemmelser, fritager ikke medlemsstaterne fra forpligtelsen til at ophæve nationale bestemmelser, som er uforenelig med fællesskabsretten.

Kommissionen har med hensyn til fastlæggelsen af Peloppones' havne som ø-havne anført, at Peloppones er adskilt fra resten af Grækenland ved en kunstig kanal og er forbundet med resten af landet ved veje og jernbaner. Det er derfor logisk og også i overensstemmelse med Domstolens praksis (jf. forenede sager C-15/98 og C-105/99, Italien og Sardegnas Lines mod Kommissionen, Sml. I, s. 8855, præmis 55), at anse Peloppones som en del af fastlandet Grækenland.

Kommissionen har endelig for så vidt angår ø-cabotage anført, at mens værtsmedlemsstatens bestemmelser gælder for reguleringen af bemanningsspørgsmål, må disse bestemmelser dog ikke under nogen omstændigheder være i strid med EF-traktatens artikel 49.

(¹) EFT L 364 af 12.12.1992, s. 7.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. august 2002 af Royal Court of Jersey, Samedi Division, i sagen Jersey Produce Marketing Organisation Ltd mod 1) The States of Jersey og 2) The Jersey Potato Export Marketing Board, intervenienter: 1) Top Produce Limited og 2) Fairview Farm Ltd

(Sag C-293/02)

(2002/C 247/10)

Ved kendelse afsagt den 5. august 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. august 2002, har Royal Court of Jersey, Samedi Division, i sagen Jersey Produce Marketing Organisation Ltd mod 1) The States of Jersey og 2) The Jersey Potato Export Marketing Board, intervenienter: 1) Top Produce Limited og 2) Fairview Farm Ltd forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er en lovbestemt ordning som den, der regulerer eksport af kartofler fra Jersey til Det Forenede Kongerige, en foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative udførselsrestriktioner i strid med artikel 29 EF, fordi kartofler, der sendes direkte fra Jersey til Det Forenede Kongerige, kan blive transporteret via en anden medlemsstat, men uden at forlade transportfartøjet?

2. Er en lovbestemt ordning som den, der regulerer eksport af kartofler fra Jersey til Det Forenede Kongerige, uforenelig med artikel 23 EF, 25 EF og 28-29 EF, for så vidt som den kan påvirke samhandelen mellem Jersey og Det Forenede Kongerige (herunder Guernsey og øen Man) eller efter omstændighederne indebærer, at der opkræves afgifter i forbindelse med en sådan handel?

Det er desuden den italienske regerings opfattelse, at selv om det måtte antages, at forordningen er af »fundamental« karakter, bør det manglende ansvar for fjernelse af alkoholmængder, undergivet tvangsfuldbyrdelse, betyde, at fuldbyrdelsen betegnes som »tilfælde af force majeure«, der berettiger til at erstatte det fjernede produkt. Med denne konklusion er der, netop på grund af manglende ansvar for det betalende organ, ingen svig i forhold til pligten til at fastsætte et bindende bestemmelsessted for produktet eller så meget mindre noget tab for Fællesskabet, hvis eneste interesse er, at fællesskabslagrene opretholdes.

Sag anlagt den 21. august 2002 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-297/02)

(2002/C 247/11)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved Umberto Leanza, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Maurizio Fiorilli.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af beslutning K(2002) 2263 ⁽¹⁾ endelig udg. af 28. juni 2002 for så vidt angår den del, hvori der i forhold til Italien: — B.4.1. — ITALIEN — undersøgelse nr. 1999 (666 om alkohol, berigtigelse i budgetkonto 1622 for regnskabsåret 1998 på 4 085 724,85 EUR; — B.8.1. støtte til produktion af olivenolie — Italien, finansiel korrektion på 22 678 386,33 EUR for regnskabsårene 1997, 1998 og 1999.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ifølge Kommissionen betyder den rette gennemførelse af forordning (EØF) nr. 3597/90 ⁽²⁾, at der i alle tilfælde, hvori der forefindes en manko i fællesskabslagrene, automatisk skal foretages en berigtigelse i regnskabet uden undersøgelse af grundene til mankoen, hvilket er en sanktion på grundlag af medlemsstatens objektive ansvar. Ifølge den italienske regering bør en sådan fortolkning afvises af den grund, at fortolkningen modsiges, først af den juridiske logik samt dernæst af reglens ordlyd og dens mening.

Støtte til produktion af olivenolie

Den faste finansielle berigtigelse på 2 % i forhold til de udgifter, Italien har opgivet fra oktober 1997 til oktober 1999 for et samlet beløb på 22 678 386,33 EUR, antages at være følgen af den fastslåede manglende kontrol fra de italienske myndigheders side. Denne undladelse påstås at hidrøre fra tre forhold:

- Forsinket meddelelse af oplysninger vedrørende produktionen i oliemøllerne fra det betalende organ AIMA's side til kontrolorganet AGECONTROL,
- manglende koordineret kontrol fra det betalende organs og kontrolorganets side, og
- forsømmelighed ved foretagelse af undersøgelser og vurdering af de disponible oplysninger vedrørende risikofaktorerne.

Vedrørende Kommissionens indsigelser gør den italienske regering gældende:

- a) Koordineringen mellem AIMA og AGECONTROL

Agenzia har altid fremsat anmodning til AIMA, rettidigt som krævet og med den nødvendige præcision, om samtlige databaserede oplysninger, som muliggør, at man kan følge den kontrol, der er fastsat i aktivitetsplanerne for de enkelte produktionsår, og herved udbeder man sig afleveringen, hvor forsinkelserne viser sig. I så henseende tilføjes det, at AIMA, med henblik på at sikre en forskriftsmæssig og korrekt metode til udveksling af databaserede oplysninger med AGECONTROL, har undertegnet formelle hensigtserklæringer sammen med Agenzia, hvilket allerede er sket i flere produktionsår. Den bemærkning, at der ikke findes nogen koordinering, er derfor helt uden grundlag.

b) Kriterierne for udvælgelse af den oliemøllemodel, der skal undergives kontrol

Hvad angår spørgsmålet om, hvilke kriterier der skal vælges for at individualisere den oliemøllemodel, som skal undergives kontrol, forklares det, at de talrige parametre, der er valgt for hvert enkelt produktionsår, fremgår af den foreløbige aktivitetsplan, som inden er undergivet kontrol hos medlemsstaten og Europa-Kommissionen. Navnlige er Kommissionen jo sat i stand til at undersøge de nævnte kriterier, og det er uacceptabelt, at dens tjenestegrene, med henblik på at fastholde påtalen vedrørende den uklare karakter af de nævnte kriterier, antager, at »selv om Kommissionens tjenestegrene modtager og godkender planerne fra kontrolorganerne, betyder dette ikke, at disse ikke kan formulere kritik af forvaltningssystemet efter foretagelse af en dybtgående undersøgelse på stedet«, eftersom dette ikke har nogen anden betydning end en formel fortolkning af institutionens egne opgaver og tilsidesættelse af en pligt til at handle som krævet i EF-reglerne. Den store betydning, Kommissionen tillægger den formodede manglende undersøgelse fra de italienske myndigheders side vedrørende »inkompatible« producenter for at individualisere de mest risikable oliemøller, som skal undergives kontrol, er helt uden sammenhæng med de institutionelle procedurer, som i øvrigt er fastsat ved EF-lovgivningen (forordning (EØF) nr. 27/85⁽³⁾), som giver medlemsstaten og Det Europæiske Fællesskab mulighed for at orientere udviklingen af kontrolstedernes virksomhed hen mod godkendelse eller ændring af de foreløbige planer, der er lagt for det enkelte produktionsår.

c) Kontrol hos producenterne

Det påtales, at der kun er blevet udført meget lidt kontrol hos de »inkompatible« producenter, og at kontrollen er blevet udført med overordentlig stor forsinkelse, ligesom der ikke er blevet foretaget kontrol i tilfælde, der frembyder større risiko. Antallet af kontroller udført i det enkelte produktionsår hos de forskellige retssubjekter er anført i den foreløbige aktivitetsplan, som er fastsat forinden af Agenzia samt godkendt af den italienske stat og Europa-Kommissionen. Hvad angår antallet af udførte kontroller kan Agenzia ikke klandres for misligholdelse af de forpligtelser, der er blevet påtaget og godkendt af de nationale myndigheder samt Kommissionens tilsynstjenestegrene. Hvad angår den antagne forsinkelse, hvormed man udførte kontrollen af »inkompatible« producenter, præciserer sagsøgeren, at en sådan kontrol hos producenterne af olivenolie og deres regnskaber (»extra-rese«), alene kan udføres efter fremlæggelsen af anmodningerne om støtte fra de selv samme producenter og efter offentliggørelsen i lovtidende af leveringer i ensartede zoner. Dette betyder, at kontrollen i bedste fald kan ske fra november eller december måned i produktionsåret efter det produktionsår, der er reference for anmodningen om den støtte, som skal kontrolleres, altså på et tidspunkt, hvori der allerede er sket en anden produktion og foretaget en anden høst af oliven, som er senere end den, der lå til grund for støtteanmodningen.

Vedrørende de kriterier for udvælgelse, som blev vedtaget for at individualisere de »inkompatible« producenter, som skal kontrolleres på stedet, præciserer sagsøgeren, at disse kriterier, som blev aftalt med den italienske stats kompetente myndigheder, grundlæggende hviler på undersøgelsen af de agronomiske karakteristika ved oliventræerne, som fremgår af oplysningerne i Schedario Oleicolo og er disponible i Italien, således at der er overensstemmelse med de formål, for hvilket dette middel er blevet fastsat i EF-lovgivningen selv.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 28.6.2002 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruger (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 170 af 29.6.2002, s. 73).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EØF) nr. 3597/90 af 12.12.1990 om reglerne for bogføring af interventionsforanstaltninger, under hvilke interventionsorganerne opkøber, oplagrer og sælger landbrugsprodukter (EFT L 350 af 14.12.1990, s. 43).

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EØF) nr. 27/85 af 4.1.1985 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2262/84 om særlige foranstaltninger inden for olivenoliesektoren (EFT L 4 af 5.1.1985, s. 5).

Sag anlagt den 23. august 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-299/02)

(2002/C 247/12)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. august 2002 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K.H.I. Simonsson og H.M.H. Speyaert, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det i henhold til artikel 43 og 48 EF, idet det har indsat og opretholdt artikel 311 i Wetboek van Koophandel og artikel 8:169 i Burgerlijk Wetboek i sin lovgivning, efter hvilke bestemmelser der stilles krav med hensyn til:
 - statsborgerskab for så vidt angår deltagere og ledere i selskaber, der er ejere af et søgående skib, som de vil registrere i de nederlandske registre
 - statsborgerskab og bopæl for så vidt angår ledere af rederier for søgående skibe, der er registreret i nederlandske registre, og for så vidt angår fysiske personer, der har den daglige ledelse af den bedrift, hvorfra den søfartsvirksomhed udøves i Nederlandene,

der er nødvendig for registrering af et søgående skib i de nederlandske registre.

2. Den nederlandske regering tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sag anlagt den 26. august 2002 af Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-300/02)

(2002/C 247/13)

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

(Betingelserne om fællesskabsstatsborgerskab for deltagerne og lederne i selskaber som omhandlet i artikel 311, stk. 3, i Wetboek van Koophandel)

Det følger af ordlyden af artikel 48 EF, at et selskabs tilknytning til Fællesskabet ikke er baseret på de personers statsborgerskab, som er ejere af det, eller som leder det, men på følgende omstændigheder:

1. selskabet er oprettet i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning, og
2. det har enten sit vedtægtsmæssige hjemsted eller sit hovedkontor eller sin hovedvirksomhed i Fællesskabet.

En betingelse om (fællesskabs-)statsborgerskab kan ikke være et egnet middel til at sætte en medlemsstat i stand til, således som FN's havretskonventions artikel 91 kræver, at udøve kontrol med søgående skibe, der sejler under dens flag. Kommissionen ser ikke, hvilken fordel skibsregistreringsmyndigheden i en medlemsstat skulle kunne have af, at de faktiske ledere af en søfartsvirksomhed var græske, finske eller franske statsborgere, som den ikke ville kunne have, såfremt disse ledere var japanske eller amerikanske statsborgere. Det kan ligeledes bestrides, at det skulle være en nødvendig betingelse for, at flagstaten kan udøve faktisk kontrol, at deltagerne har fællesskabsstatsborgerskab.

(Betingelserne om fællesskabsstatsborgerskab for personer, der varetager den daglige ledelse og administration af et rederi, jf. artikel 311, stk. 1, litra c), i Wetboek van Koophandel og artikel 8:169 i Burgerlijk Wetboek)

Kommissionen henviser til, hvad den har anført med hensyn til det første anbringende. Den har ikke kunnet finde nogen berettigelse for en bestemmelse, der tillader et selskab at lade et søgående skib registrere i Nederlandene, såfremt den daglige ledelse af dette selskab varetages af en fællesskabsstatsborger, uanset hvor denne har bopæl, mens denne registrering er forbudt, når den daglige ledelse varetages af en statsborger i et tredjeland, som er bosiddende i Nederlandene.

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Helleniske Republik ved Ioannis Khalkias og Georgios Kanellopoulos.

Den Helleniske Republik har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionens beslutning K(2002) 2281 endelig udg. af 26. juni 2002⁽¹⁾ om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering for så vidt angår de finansielle korrektioner, der er foretaget til skade for Den Helleniske Republik i sektoren for landbrugsprodukter.
- Nærværende søgsmål antages til realitetsbehandling og den anfægtede kommissionsbeslutning annulleres eller alternativt ændres med hensyn til de særlige kapitler, der vedrører finansielle korrektioner til skade for Den Helleniske Republik.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Ukorrekt lovmæssig fortolkning.
- Ukorrekt fortolkning og anvendelse af artikel 5, stk. 2, litra c), i forordning (EØF) nr. 729/70.
- Ukorrekt vurdering af de faktiske omstændigheder.
- Mangelfuld begrundelse.
- Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

⁽¹⁾ EFT L 170 af 29.6.2002, s. 77.

Sag anlagt den 27. august 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-304/02)

(2002/C 247/14)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. august 2002 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Hendrik van Lier og Thomas van Rijn, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dom af 11.6.1991, Kommissionen mod Frankrig (C-64/88) ⁽¹⁾ og således har tilsidesat sine forpligtelser efter traktatens artikel 228 EF, idet den stadig ikke sikrer en kontrol som garanterer overholdelsen af Fællesskabets tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 171/83 af 25. januar 1983 ⁽²⁾ og forordning (EØF) nr. 3094/86 af 7. oktober 1986 ⁽³⁾ og ikke opfylder sine forpligtelser hverken i henhold til artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2057/82 af 29. juni 1982 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol med fiskeri fra fartøjer hjemmehørende i medlemsstaterne ⁽⁴⁾ eller i henhold til artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2241/87 af 23. juli 1987 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol af fiskeri ⁽⁵⁾.
- Den Franske Republik tilpligtes til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber på kontoen »EF's egne indtægter« at betale en tvangsbøde på 316 500 EUR pr. dags forsinkelse med fastsættelsen af de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af kravene i ovenfor nævnte dom Kommissionen mod Frankrig, beregnet fra afsigelsen af denne dom.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Overtrædelse af fællesskabsretten, artikel 228 EF:

Kommissionen har anført, at Den Franske Republik ikke har efterkommet dommen af 11. juni 1991 i sag C-64/88 idet,

- den ikke har sikret overholdelsen af de tekniske foranstaltninger angående bevarelse af fiskenes mindstemål, særligt vedrørende kulmulen og idet,

- den ikke har forfulgt klart konstaterbare overtrædelser, og ikke har pålagt gerningsmændene bøder.

Den klare mangel på kontrol er blevet fastslået ved adskillige inspektioner over flere år på trods af de forbedringer i kontrolforanstaltningerne og i antallet af kontrolbesøg, som de franske myndigheder har henvist til i deres korrespondance med Kommissionen. Kommissionen har i øvrigt aldrig benægtet, at den har konstateret overtrædelser. Men den har fastslået og anmærket overfor de franske myndigheder, at kontrollen er talmæssigt utilstrækkelig, og at der tilsyneladende udvises almindelig tolerance med hensyn til overtrædelser angående fisk, der ikke helt opfylder mindstemålene.

- Tvangsbøde

Kommissionen henviser til sine meddelelser af 21. august 1996 ⁽⁶⁾ og af 28. februar 1997 ⁽⁷⁾ og anvender på grundbeløbet på 500 EUR faktor 10 (muligt maksimum: 20) for overtrædelsen grovhed, under hensyntagen til nedgangen i antallet af klagepunkter i forhold til det oprindelige traktatbrud, faktor 3 (muligt maksimum: 3) for overtrædelsens varighed, og faktor 21.1 for Den Franske Republiks betalingsevne.

⁽¹⁾ Sml. 1991 I, s. 2748.

⁽²⁾ EFT L 24 af 27.1.1993, s. 14.

⁽³⁾ EFT L 288 af 11.10.1986, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 220 af 29.7.1982, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 207 af 29.7.1987, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT C 242, s. 6.

⁽⁷⁾ EFT C 63, s. 2.

Sag anlagt den 28. august 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige

(Sag C-305/02)

(2002/C 247/15)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. august 2002 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Lena Ström, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at De Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 2000/21/EF af 25. april 2000 om den fortegnelse over fællesskabsregler, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, femte led, i Rådets direktiv 67/548/EØF⁽¹⁾ ⁽²⁾, idet det ikke for Gibraltar har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet, eller idet det ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen er af den opfattelse, at myndighederne i Det Forenede Kongerige er forpligtet til i tide at indlede de procedurer, der er nødvendige for at gennemføre direktivet i national lovgivning, således at gennemførelsen uanset procedurernes karakter er afsluttet inden for den fastsatte frist, og til at underrette Kommissionen herom.

Det Forenede Kongerige har for så vidt angår Gibraltar tilsidesat sine forpligtelser i henhold til det pågældende direktiv, idet det ikke for Gibraltar har underrettet Kommissionen om de love og administrative bestemmelser, som det har vedtaget for at efterkomme direktivet.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 28.4.2000, s. 70.

⁽²⁾ af 27.6.1967 om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer (EFT P 196 af 16.8.1967, s. 1).

Sag anlagt den 29. august 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-307/02)

(2002/C 247/16)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 29. august 2002 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Lena Ström, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 3 i Kommissionens direktiv 2000/21/EF af 25. april 2000 om den fortegnelse over fællesskabsregler, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, femte led, i Rådets direktiv 67/548/EØF⁽¹⁾, da den ikke har udstedt de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Medlemsstaternes forpligtelse efter artikel 249, stk. 3, EF omfatter også en forpligtelse til at respektere de i direktiverne fastsatte frister. Fristen efter nævnte direktiv udløb den 1. april 2002, uden at Den Franske Republik havde udstedt de bestemmelser, der var nødvendige for at efterkomme direktivet.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 28.4.2000, s. 70.

Sag anlagt den 29. august 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-308/02)

(2002/C 247/17)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 29. august 2002 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Lena Ström, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 3 i Kommissionens direktiv 2000/21/EF af 25. april 2000 om den fortegnelse over fællesskabsregler, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, femte led, i Rådets direktiv 67/548/EØF⁽¹⁾, da det ikke har udstedt de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen.
- Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrundene

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag C-307/02 anførte.

(¹) EFT L 103 af 28.4.2000, s. 70.

Sag anlagt den 2. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige

(Sag C-310/02)

(2002/C 247/18)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. september 2002 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Lena Ström og Xavier Lewis, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 98/98/EF (¹) af 15. december 1998 om femogtyvende tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 67/548/EØF om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer, idet det for Gibraltar ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktiverne eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
- 2) Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme, som dem i sag C-305/02 (²). Kommissionen er endvidere af den opfattelse, at den i tiltrædelsesakten fastsatte undtagelse fra told- og handelsbestemmelserne med hensyn til Gibraltar ikke udelukker, at EF-traktatens artikel 95 og den afledede ret, der er vedtaget med hjemmel i denne artikel finder anvendelse.

(¹) EFT L 355 af 30.12.1998, s. 1.

(²) Jf. s. 9 i denne Tidende.

Sag anlagt den 4. september 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-311/02)

(2002/C 247/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. september 2002 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. Franca og M. Constantinidis, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har udstedt eller meddelt Kommissionen de nødvendige love og administrative bestemmelser for fuldt ud at efterkomme Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/27/EF af 19. maj 1998 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser (¹).
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af traktatens artikel 249, stk. 3, og artikel 10, stk. 1.
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, i direktiv 98/27/EF.

(¹) EFT L 166 af 11.6.1998.

Sag anlagt den 6. september 2002 af Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-314/02)

(2002/C 247/20)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 6. september 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Nederlandene ved H.G. Sevenster, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Haag.

Kongeriget Nederlandene har nedlagt følgende påstande:

1. Kommissionens beslutning K(2002) 2158 endelig udg. af 19. juni 2002 om Nederlandenes statsstøtte til nederlandske slæbebåds virksomhed i havne og indre farvande i EU annulleres.
2. Subsidiært, denne beslutnings artikel 3 annulleres.
3. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

— Tilsidesættelse af gældende ret: Den nederlandske regering bestrider Kommissionens antagelse i den anfægtede beslutning af, at de pågældende støtteforanstaltninger er ny støtte. Kommissionen synes at ville antyde, at den nederlandske regering har undladt at angive, at de pågældende foranstaltninger (»skattebegunstigelser«, »tonnagebeskatning«) også ville kunne omfatte slæbebådsvirksomhed i havne og indre farvande. Af dokumenter, der står til rådighed for Kommissionen, fremgår det nemlig, at det for slæbebådsvirksomhed alene er det formelle kriterium, om et skib kan anses for »søgående«, der er afgørende for fastlæggelsen af de pågældende bestemmelsers anvendelsesområde. Det sted, hvor den faktiske slæbebådsvirksomhed udføres, er ikke relevant.

Det er med urette, at Kommissionen har lagt EF-retningslinjerne for statsstøtte til søtransportsektoren fra 1997 (EFT C 205 af 5.7.1997, s. 5) til grund for sin vurdering af, om den pågældende støtte er forenelig med fællesskabsretten. Disse retningslinjer kan aldrig ligge til grund

for en vurdering af disse bestemmelser, som er anmeldt i 1995. Af en beslutning fra Kommissionen af 11. december 1998 om de tyske skattebestemmelser og tonnagebeskatning (jf. Staatliche Beihilfe nr. N 396/98 — Deutschland, SG(98) D/11575) fremgår det, at der i december 1998 endnu overhovedet ikke var tale om, at virksomhed i havne skulle undtages fra støtteforanstaltningerne i den maritime sektor.

Tværtimod, i denne beslutning henføres (skibs-)trafik, også slæbebådstrafik, i udenlandske havne udtrykkeligt under de tyske bestemmelsers anvendelsesområde. Såfremt Kommissionen ved udøvelsen af sin opgave med løbende kontrol af bestående støtteforanstaltninger på embeds vegne eller i anledning af en klage nu og med tilbagevirkende kraft skulle kunne betegne en sådan støtteforanstaltning som en ny støtte, er dette i strid med den ordning, der er indført ved artikel 88 EF og forordning nr. 659/99/EF.

Et krav om tilbagebetaling fra 12. september 1990 er i strid med de udgangspunkter, som Kommissionen selv har anvendt ved sin undersøgelse, og derfor retsstridigt.

Den anfægtede beslutning er i øvrigt heller ikke entydig med hensyn til anvendelsesområdet. Udtrykket »indre farvande« er baseret på den forudsætning, at der findes en fællesskabsdefinition af dette begreb; dette er imidlertid ikke tilfældet.

- Tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.
- Tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Slettelse af sag C-145/00⁽¹⁾

(2002/C 247/21)

Ved kendelse af 17. juni 2002 har formanden for Femte Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-145/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 233 af 12.8.2000.

RET TEN I FØRSTE INSTANS

Sag anlagt den 2. juli 2002 af Congrès National du Kurdistan mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-206/02)

(2002/C 247/22)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 2. juli 2002 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Congrès National du Kurdistan, Bruxelles, ved avocat Jérôme Boisseau.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Rådets afgørelse 2002/334/EF af 2. maj 2002⁽¹⁾ skader sagsøgerens anseelse, omdømme og troværdighed.
- Det fastslås, at den anfægtede afgørelse indeholder en materiel fejl, for så vidt den nævner PKK i listen over juridiske personer, der omfattes af de fællesskabsforanstaltninger, der er rettet mod bekæmpelse af terrorisme.
- Det fastslås, at det er åbenbart, at den anfægtede afgørelse bygger på et urigtigt skøn, idet den fratager et politisk parti retten til at udtrykke sig frit.
- Af samtlige disse grunde annulleres den anfægtede afgørelse delvist.
- Rådet tilpligtes at betale 10 000 EUR til dækning af omkostninger, som sagsøgeren ikke kan kræve tilbage.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af Rådets afgørelse 2002/334/EF af 2. maj 2002. Denne afgørelse nævner PKK (Det Kurdiske Arbejderparti) på den ajourførte liste over personer, grupper og enheder, som omfattes af Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27. december 2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme⁽²⁾.

Sagsøgeren har gjort gældende, at optagelsen på denne liste skader det omdømme og den troværdighed, der er knyttet til den kamp, der føres af sagsøgeren og de mange andre sammenslutninger og uafhængige personer, som sagsøgeren udgøres af. Endvidere blev den anfægtede afgørelse, der i realiteten er en sanktion, udstedt uden nogen form for begrundelse, hvorfor afgørelsen også tilsidesætter væsentlige formelle krav.

Endvidere har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er baseret på faktisk vildfarelse, for så vidt som PKK

opløste sig selv forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse og i det mindste siden 1999 har anvendt fredelige midler. Afgørelsen indeholder også et åbenbart urigtigt skøn, i det omfang den skader den ved den europæiske menneskerettighedskonvention garanterede ytringsfrihed alvorligt.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 2002/334/EF af 2.5.2002 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2001/927/EF (EFT L 116, s. 33).

⁽²⁾ EFT L 344, s. 70.

Sag anlagt den 15. juli 2002 af Santiago Gómez-Reino mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-215/02)

(2002/C 247/23)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 15. juli 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Santiago Gómez-Reino, Bruxelles, ved avocat Marc-Albert Lucas.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af svig (OLAF) har handlet ulovligt, idet kontoret har undladt at meddele sagsøgeren, at det havde indledt efterforskning eller en undersøgelse, der vedrørte ham personligt, idet det har undladt at underrette sagsøgeren om efterforskning eller undersøgelser, hvori han kunne blive inddraget personligt, og idet det har undladt at give sagsøgeren mulighed for at udtale sig om alle forhold, som vedrørte ham, inden der blev draget konklusioner, der omhandlede ham personligt, af denne efterforskning eller disse undersøgelser.

- De afgørelser, der er truffet af direktøren for OLAF og af Kommissionen, og som er kommet for dagen i pressemeddelelsen af 26. februar 2002 om i september 2001 at indlede eller genoptage en efterforskning eller undersøgelse af sagen vedrørende Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO), eller de procedurer, som denne sag har givet anledning til, eller med hensyn til konstateringen af, at der forelå nye omstændigheder i sagen, annulleres.
 - Den afgørelse, som er truffet af direktøren for OLAF, og som er kommet for dagen i Kommissionens pressemeddelelse af 28. februar 2002 om at indlede en formel undersøgelse mod tidligere tjenestemænd ved Kommissionens Task Force for Koordinering af Bedrageribekæmpelse (UCLAF), annulleres.
 - Den afgørelse, som er truffet af direktøren for OLAF, og som heller ikke er meddelt eller offentliggjort, men fremgår af det dokument, Kommissionens næstformand forelagde Europa-Parlamentets Budgetkontroludvalg (COCOBU) under mødet den 11. marts, og af Kommissionens skrivelser af 12. og 15. april til formanden for dette udvalg, om at indlede en undersøgelse af de påståede uregelmæssigheder ved procedurerne i ECHO-sagen, der skulle være begået af et »kartel bestående af højtstående tjenestemænd«, hvilket kartel sagsøgeren skulle være en del af, annulleres.
 - Den afgørelse, som er truffet af direktøren for OLAF, og som ikke er meddelt eller offentliggjort, men fremgår af de samme dokumenter, om at genoptage en undersøgelse rettet mod sagsøgeren i ECHO-sagen, der kan begrunde genoptagelsen eller videreførelsen af en disciplinærsag mod ham, på grundlag af såkaldt nye oplysninger i sagen annulleres.
 - Kommissionens afgørelse, som er blevet meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 8. april 2002 fra Kommissionens næstformand, annulleres for så vidt som den afviser sagsøgerens anmodninger af 8. marts 2002 og tidligere fremsatte anmodninger om hjælp, og for så vidt som Kommissionen ikke har opfyldt sin forpligtelse til af egen drift med passende midler at yde ham en sådan hjælp.
 - Direktøren for OLAF's stiltiende afgørelse af 7. juli 2002 om afvisning af sagsøgerens klage af 8. marts 2002 over de afgørelser og de undladelser af at træffe foranstaltninger fastsat i de for kontoret gældende regler, som sagsøgeren påstår annulleret eller kendt ulovlige, eller om afvisning af sagsøgerens anmodninger om at træffe de foranstaltninger i forhold til ham, som er fastsat i de for kontoret gældende regler, annulleres.
 - Kommissionens udtrykkelige afgørelse af 8. april 2002 om afvisning af sagsøgerens klage over de afgørelser og de undladelser af at træffe foranstaltninger fastsat i tjenestemandsvedtægten, som sagsøgeren påstår annulleret eller kendt ulovlige, eller om afvisning af sagsøgerens anmodninger om at træffe de foranstaltninger i forhold til ham, som er fastsat i vedtægten, annulleres.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren 1 mio. EUR, opgjort foreløbigt som godtgørelse for det af sagsøgeren lidt ikke-økonomiske tab og hans forringede karrieremuligheder, med tillæg af renter med 8 % p.a. fra den 1. marts 2002 indtil betaling sker.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter*
- Formålet med nærværende sag er bl.a. at opnå annullation af afgørelserne om at genoptage undersøgelserne af ECHO-sagen på grundlag af, at der angiveligt er fremkommet nye oplysninger i sagen, og om som følge heraf at indlede en formel undersøgelse mod tidligere tjenestemænd ved UCLAF og mod sagsøgeren, samt annullation af Kommissionens afgørelse om afslag på sagsøgerens anmodning om hjælp i forbindelse med de erklæringer, der er blevet offentliggjort i pressen, og som sagsøgeren finder injurierende, for så vidt som de rejser tvivl om hans faglige hæderlighed.
- Sagsøgeren har til støtte for sine påstande gjort følgende gældende:
- Vedtægtens artikel 25, stk. 2, om retten til forsvar, og artikel 4 i Kommissionens afgørelse 1999/396/EF, EKSF, Euratom ⁽¹⁾, er blevet tilsidesat, idet sagsøgeren ikke blev meddelt en afgørelse om at indlede en undersøgelse mod ham personligt, ikke blev underrettet om muligheden for, at han personligt ville blive inddraget i de undersøgelser, der havde fundet sted, eller som var i gang, ikke blev underrettet om de beskyldninger, der var blevet rettet mod ham, og ikke blev opfordret til at udtale sig om alle forhold, som vedrørte ham, inden der af undersøgelserne blev draget konklusioner, der omhandlede ham med navns nævnelse.
 - Retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er tilsidesat, idet OLAF efter aftale med Kommissionen har anset visse oplysninger som nye oplysninger, der berettiger en genoptagelse af en formel undersøgelse eller nye disciplinære foranstaltninger mod sagsøgeren, selv om Kommissionen i tidligere sager og konkret i de afgørelser, som gav anledning til sag T-108/00 R, Gómez Reino mod Kommissionen ⁽²⁾, havde afvist, at disse oplysninger havde en sådan karakter.

— Princippet om, at forvaltningens handlinger skal være lovlige, og artikel 4, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1073/1999⁽³⁾, er tilsidesat, idet de af OLAF foretagne undersøgelser er blevet indledt eller genoptaget på grundlag af oplysninger, der er indhentet i strid med fortroligheden af Disciplinær-rådets arbejde, som fastsat i artikel 6, stk. 2, i vedtægtens bilag II, ligesom den tavshedspligt, der for tjenestemænd er fastsat i vedtægtens artikel 17, stk. 1, andet afsnit, og for Kommissionens medlemmer i EF-traktatens artikel 287, er tilsidesat.

(1) Afgørelse af 2. juni 1999 om betingelser og regler for interne undersøgelser i forbindelse med bekæmpelse af svig, korruption og alle andre ulovlige aktiviteter til skade for Fællesskabernes interesser (EFT L 149, s. 57).

(2) Sagen slettet ved kendelse af 3.7.2000 (EFT C 259, s. 31).

(3) Forordning af 25.5.1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EFT L 136, s. 1).

Sag anlagt den 22. juli 2002 af Ter Lembeek International N.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-217/02)

(2002/C 247/24)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. juli 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Ter Lembeek International N.V., Wielsbeke (Belgien), ved advokaterne Jean-Pierre Vande Maele, Frank Wijckmans og Filip Tuytschaever.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Artikel 1 og 2 i Kommissionens beslutning af 24. april 2002 vedrørende statsstøtte ydet af Belgien til Beaulieu-koncernen (Ter Lembeek International) annulleres.
- 2) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren var aktionær i tre selskaber under navnet Verlipack. Efter at sagsøgeren var indtrådt som aktionær i disse selskaber, havde selskabet påtaget sig en forpligtelse til at købe bestemte aktier tilbage fra det offentlige. Eftersom de berørte offentlige myndigheder i 1991 insisterede på tilbagekøbsforpligtelsen, så sagsøgeren sig nødsaget til at tilbagekøbe aktierne. Tilbagekøbet fordelte sig over flere år.

I 1996 anmodede regionen Vallonien sagsøgeren om at købe aktierne tilbage hurtigere. Som følge heraf overtog sagsøgeren aktierne fra regionen Vallonien, der hermed erhvervede et tilgodehavende på sagsøgeren. Købet havde ifølge sagsøgeren ingen økonomisk interesse, og aktierne var for sagsøgeren værdiløse. Aktierne skulle imidlertid købes til en fast, påbudt pris. Sagsøgeren havde heller ikke nogen fordel ved aktierne, da de kort tid efter blevet indskudt i et andet selskab, som sagsøgeren ikke havde kontrol over.

I 1998 aftalte regionen Vallonien med sagsøgeren, at denne overdrog sine aktier i Verlipack Holding II til regionen Vallonien. Til gengæld skulle regionen Valloniens tilgodehavende på sagsøgeren falde bort.

Af den anfægtede beslutning fremgår det, at den sidstnævnte aftale betragtes som en statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet. Det er i beslutningen anført, at de aktier, der blev givet som betaling, på dette tidspunkt praktisk taget var værdiløse. Regionen Vallonien lod som følge heraf tilgodehavendet på sagsøgeren falde bort uden nogen modydelse. I beslutningen anføres det da også, at sagsøgeren havde modtaget de aktier, som selskabet skulle købe af regionen Vallonien, gratis.

Ifølge sagsøgeren er den anfægtede beslutning i strid med EF-traktatens artikel 87, stk. 1, og artikel 7 og 13 i forordning nr. 659/1999⁽¹⁾. Sagsøgeren har anført, at der ikke har fundet en begunstigelse sted. Ifølge sagsøgeren var aktiernes økonomiske værdi på tilbagekøbstidspunktet i 1996 nul eller endda negativ, og sagsøgeren har heller ikke haft nogen fordel af disse aktier. Desuden var sagsøgeren ikke den begunstigede ved en eventuel støtteforanstaltning, da selskabet kun var i besiddelse af aktierne i meget kort tid. Sagsøgeren har endvidere anført, at konkurrencen ikke er fordrejet. I henhold til den anfægtede beslutning blev konkurrencen fordrejet i tekstilsektoren, mens den påståede støtte blev anvendt i glassektoren.

For det andet har sagsøgeren påberåbt sig tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og artikel 14 i forordning nr. 659/1999. Ifølge selskabet står kravet om tilbagebetaling af støtten i misforhold til den påståede fordel, der er opnået.

Endvidere har sagsøgeren påberåbt sig tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, idet der i den anfægtede beslutning er blevet anvendt to forskellige værdiansættelsesmetoder. Til værdiansættelsen af de aktier, som sagsøgeren var tvunget til at købe, er der i beslutningen anvendt nominalværdien, der ifølge sagsøgeren var meget højere end aktiernes reelle værdi. Til værdiansættelsen af de aktier, som sagsøgeren har overdraget til regionen Vallonien som betaling, er der i beslutningen derimod anvendt aktiernes reelle værdi, der på dette tidspunkt blev fastsat til nul.

Endelig har sagsøgeren påberåbt sig tilsidesættelse af begrundelsesprincippet.

(1) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1-9).

Sag anlagt den 18. juli 2002 af Daniela Napoli Buzzanca mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-218/02)

(2002/C 247/25)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. juli 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Daniela Napoli Buzzanca, Bruxelles, ved advokats Georges Vandersanden og Laure Levi.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af de afgørelser, der formentlig blev truffet den 30. januar 2002 i ansættelsesmyndigheden om at udnævne fru S. til direktør for Direktorat B »Multilaterale Forbindelser og Menneskerettigheder« i Generaldirektoratet for Politiske Forbindelser med Tredjelande i lønklasse A 2 samt om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning til denne stilling.
- Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning med rente, som på stævningens dato andrager 23 213,96 EUR med forbehold om senere forhøjelse.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tjenestemand i lønklasse A 3 i Generaldirektorat for Politiske Forbindelse med Tredjelande gør indsigelse mod, at ansættelsesmyndigheden har afslået hendes ansøgning om stillingen som direktør for Direktorat B »Multilaterale Forbindelser og Menneskerettigheder«.

Til støtte for sine krav har sagsøgeren gjort følgende gældende:

- Tilsidesættelse af artikel 7, 27, artikel 29, stk. 1, litra a), og artikel 45 i vedtægten samt principperne om ret til en karriere og ligebehandling samt tilsidesættelse af indholdet i stillingsopslaget. Herved finder hun, at ansættelsesmyndigheden ved at undlade at foretage en sammenligning af fortjenester endte med at imødekomme en ansøgning, som åbenbart ikke opfyldte betingelserne i stillingsopslaget.
- Tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Sag anlagt den 22. juli 2002 af Antonio Silva mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-220/02)

(2002/C 247/26)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 22. juli 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Antonio Silva ved advokats Albert Coolen, Jean-Noël Louis og Etienne Marchal og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse A 4 ved forfremmelsesproceduren for 2001, som følger af offentliggørelsen i Meddelelser fra Administrationen nr. 72/2001 af 14. august 2001 af listen over tjenestemænd, der forfremmes til denne lønklasse, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for sine påstande gjort gældende, at vedtægtens artikel 45, ligebehandlingsprincippet og grundsætningen om adgang til karriere er tilsidesat, at Kommissionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn, og at der ikke foreligger en begrundelse.

Forfremmelsesudvalget har tildelt sagsøgeren ekstra point for at tage højde for den mobilitet, han har været udsat for. Kommissionen præciserer imidlertid ikke, hvorledes der er taget hensyn til disse point ved sammenligningen af fortjenester. Den forklarer heller ikke hvorfor, den har forfremmet personer med et lavere samlet antal point end sagsøgeren.

Sag anlagt den 24. juli 2002 af Giorgio Lebedef m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-221/02)

(2002/C 247/27)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. juli 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Giorgio Lebedef og 63 andre tjenestemænd ved avocat Georges Bounéou og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af administrationens afgørelse om med virkning fra årene 1996 og/eller 1997 at ændre fremgangsmåden ved beregningen af udgifterne til årlig rejse til Grækenland med henblik på ruten via Brindisi, der tages i betragtning vedrørende visse bestemmelsessteder.
- Subsidiært annulleres afgørelsen fra administrationen om med virkning fra årene 1996 og/eller 1997 at godtgøre sørejsen mellem Brindisi til forskellige græske grænseovergangssteder (Korfu, Igoumenitsa, Patras) på grundlag af en billet med køb af »flysædeplads« (»aircraft type seats«).
- Annullation af samtlige af sagsøgeren modtagne lønsedler, hvori gennemføres de afgørelser, som påstås annulleret.
- Der træffes afgørelse i Retten vedrørende omkostninger, udgifter og honorarer, ligesom Kommissionen tilpligtes at betale disse.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne protesterer mod den ændring af beregningsmetoden, som blev anvendt af Kommissionen indtil 1996 og/eller 1997 hvad angår omkostningerne for årlig rejse med bestemmelsessted i Grækenland.

Herved henviser de til, at de pågældende rejseudgifter oprindeligt blev beregnet på grundlag af en togbillet på 1. klasse med rejse via Jugoslavien, uafhængigt af det endelige bestemmelsessted. Den nye metode består i for visse bestemmelsessteder at anvende rejseruten via Brindisi og at godtgøre sørejsen mellem Brindisi og forskellige græske grænseovergangssteder på grundlag af en billet med køb af en »flysædeplads«.

Til støtte for påstandene har sagsøgerne gjort følgende gældende:

- Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 71 samt artikel 7 og 8 i bilag VII til vedtægten.
- Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, for så vidt som den ændrede metode til beregning af de pågældende rejseudgifter førte til forskellig behandling af de pågældende i forhold til deres kollegaer, som har deres hjemsted i Nordgrækenland. Mens man nemlig for en del af Grækenland fortsat kan beregne det faste beløb på grundlag af rejseruten via Jugoslavien, kan den samme beregning ikke anvendes for den øvrige del af Grækenland.
- Tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet, idet de pågældende ikke har fået adgang til at forelægge den kompetente myndighed deres synspunkt vedrørende beregningen af rejseruten eller den tarif, der skal anvendes.
- Tilsidesættelse af begrundelsespligten, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af omsorgspligten.

Sag anlagt den 23. juli 2002 af Miguel Forcat Icardo mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-224/02)

(2002/C 247/28)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. juli 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Miguel Forcat Icardo, Bruxelles, ved avocat Marc-Albert Lucas.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen af 8. december 1998 truffet af generaldirektøren for Generaldirektoratet for Udvikling (herefter: »GD for Udvikling«) annulleres.
- Om fornødent annulleres den fuldmagt, som var vedlagt meddelelse af 29. juli 1999 fra chefen for enheden »Menneskelige ressourcer« i GD for Udvikling.
- Afgørelsen af 21. oktober 1999 truffet af generaldirektøren for GD for Udvikling annulleres.
- Afgørelsen af 22. december 1999 truffet af generaldirektøren for GD for Udvikling annulleres.
- Afgørelsen af 19. februar 2001 truffet af generaldirektøren for GD for Udvikling annulleres.
- Afgørelsen af 14. november 2001, som er truffet af direktøren for direktorat D i GD for Udvikling og godkendt af generaldirektøren, annulleres.
- Sagsøgerens bedømmelsesrapport for 1999-2001, som blev udfærdiget den 18. marts 2002 af direktøren for direktorat D i GD for Udvikling, annulleres.
- Den afgørelse, som blev truffet af Styringsudvalget for Kommissionens Delegationer om at meddele afslag på sagsøgerens ansøgning om en stilling som delegationschef inden for rammerne af turnusordningen for 2002, samt stadfæstelsen af denne afgørelse, annulleres.
- Kommissionens stiltiende afgørelse af 16. september 2001 om at afvise sagsøgerens anmodning af 16. maj 2001 annulleres.
- Afgørelserne af 31. oktober og 14. december 2001 truffet af Kommissionens næstformands kabinetschef og af generaldirektøren for GD for Udvikling annulleres, for så vidt som de udgør svar på anmodningen af 16. maj 2001.
- Det fastslås, at det var ulovligt, at generaldirektøren ikke traf beslutning om atter at placere sagsøgeren i stillingen som chef for enheden »Det indiske Ocean« i GD for Udvikling i marts måned 2000.
- Det fastslås, at det var ulovligt, at sagsøgeren ikke i tjenestens interesse blev udstationeret ved den spanske administration i Madrid eller ved FAO i Rom.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb af 10 000 EUR opgjort ex aequo et bono for den af ham lidte ikke-økonomiske skade.
- Kommissionen tilpligtes som godtgørelse for forringede karrieremuligheder at betale sagsøgeren et beløb svarende til forskellen mellem på den ene side den alderspension og de andre fordele, som han i medfør af vedtægtens artikel 52, andet led, vil have ret til på det tidspunkt, hvor han anmoder om førtidspension, og på den anden side den løn, den alderspension og de andre fordele, som han ville have været berettiget til, såfremt han var fratrædt uden ansøgning som 65-årig.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren renter med 8 % p.a. af disse beløb fra og med den 23. juli 2002 indtil betaling sker.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tidligere kontorchef i lønklasse A 3, har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelser om at placere ham som konsulent og at tildele ham visse opgaver i forbindelse med denne placering. Han har ligeledes nedlagt påstand om, at det fastslås, at det var ulovligt, at Kommissionen undlod at placere ham i en mellemliderstilling eller i tjenestens interesse at udstationere ham uden for institutionen. Sagsøgeren har yderligere nedlagt påstand om annullation af bedømmelsesrapporten for 1999-2001 og om godtgørelse for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som han mener at have lidt.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat vedtægtens artikel 5, stk. 4, og artikel 7 samt bilag IV i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 10. marts 1997. Vedtægtens artikel 5, stk. 4, er tilsidesat ved, at han ikke er blevet tildelt opgaver, eller at han er blevet tildelt opgaver, som ikke svarer til hans stilling og lønklasse. Sagsøgeren gør yderligere gældende, at Kommissionen har tilsidesat retssikkerhedsprincippet og princippet om den berettigede forventning, idet den omstændighed, at han ikke er blevet placeret i visse mellemliderstillinger og at han ikke er blevet udstationeret i tjenestens interesse uden for institutionen, er i strid med det, som administrationen har lovet ham, har truffet afgørelse om og har forpligtet sig til.

Sag anlagt den 26. juli 2002 af André Hecq mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-226/02)

(2002/C 247/29)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 26. juli 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af André Hecq, Mondercange (Luxembourg), ved avocats Lucas Vogel og Dominique Amattuli.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 27. marts 2002, som blev meddelt sagsøgeren den 16. april 2002, og hvorved Kommissionen afviste sagsøgerens klage af 18. oktober 2001. Ved afgørelsen vedtoges den beslutning, der var truffet af EF-Kommissionen den 15. juni 2001 om »godkendelse« af den såkaldte aftale af 4. april 2001 mellem viceformand Kinnock og de faglige organisationer og sammenslutninger vedrørende de midler, der skulle stilles til rådighed for personalerepræsentation, og reglerne med hensyn til de midler, der skulle stilles til rådighed for personalerepræsentation fra 1. januar 2002.
- Annullation af nævnte beslutning af 15. juni 2001.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er generalsekretær for fagforeningen Syndicat des Fonctionnaires Internationaux et Européens (SFIE). Han anfægter den beslutning, hvorved reglerne vedrørende de midler, der fra 1. januar 2002 skulle stilles til rådighed for personalerepræsentation, blev fastsat, og hvorved en aftale mellem visse fagforeninger og Kommissionen godkendtes. Da SFIE ikke havde underskrevet denne aftale af 4. april 2001, blev fagforeningen underrettet om, at den ville blive udelukket fra tildelingen af de budgetmidler, som var fastsat heri.

Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål først anført, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 11 og 12 i aftalen mellem Kommissionen og de faglige organisationer og sammenslutninger vedtaget den 20. september 1974. Ifølge sagsøgeren er den anfægtede beslutning vedtaget alene ved en godkendelse af aftalen af 4. april 2001, skønt denne beslutning ikke var blevet godkendt af alle de faglige organisationer og sammenslutninger, og derfor ikke kunne anses for gyldig.

Sagsøgeren har dernæst anført, at der foreligger en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24a, og af artikel 18, 19 og 20 i rammeaftalen af 20. september 1974, samt at der foreligger et klart fejlskøn og tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling. Sagsøgeren har anført, at formålet med aftalen af 4. april 2001 er at fordele de økonomiske og personalemæssige midler, der er nødvendige for de faglige organisationers og sammenslutningers funktion efter repræsentationskriterier. Sagsøgeren har understreget, at disse kriterier er fejlagtige og usaglige, og at de uberettiget favoriserer visse fagforeninger, og ikke længere gør det muligt for de faglige organisationer og sammenslutninger frit at bestemme deres politik.

Sag anlagt den 26. juli 2002 af Syndicat des Fonctionnaires Internationaux et Européens mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-227/02)

(2002/C 247/30)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 26. juli 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Syndicat des Fonctionnaires Internationaux et Européens (SFIE), Bruxelles, ved avocats Lucas Vogel og Dominique Amatulli.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 27. marts 2002, som blev meddelt sagsøgeren den 16. april 2002, og hvorved Kommissionen afviste sagsøgerens klage af 18. oktober 2001. Ved afgørelsen vedtoges den beslutning, der var truffet af EF-Kommissionen den 15. juni 2001 om »godkendelse« af den såkaldte aftale af 4. april 2001 mellem viceformand Kinnock og de faglige organisationer og sammenslutninger vedrørende de midler, der skulle stilles til rådighed for personalerepræsentation, og reglerne med hensyn til de midler, der skulle stilles til rådighed for personalerepræsentation fra 1. januar 2002.
- Annullation af nævnte beslutning af 15. juni 2001.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-226/02 anførte.

Sag anlagt den 26. juli 2002 af Organisation des Modjahedines du Peuple d'Iran (OMPI) mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-228/02)

(2002/C 247/31)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 26. juli 2002 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Organisation des Modjahedines du Peuple d'Iran (OMPI), Auvers sur Oise (Frankrig), ved avocat Jean-Pierre Spitzer.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådets afgørelse 2002/460/EF af 17. juni 2002 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2002/334/EF, annulleres delvist.
- Rådets fælles holdning 2002/462/FUSP af 17. juni 2002 om ajourføring af fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme og om ophævelse af fælles holdning 2002/340/FUSP annulleres delvist.
- Rådets fælles holdning 2002/340/FUSP af 2. maj 2002 om ajourføring af fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme annulleres delvist.
- Det fastslås, at ingen af disse retsakter finder anvendelse på sagsøgeren.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale OMPI 1 euro i erstatning for det lidte tab.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den sagsøgende organisation har nedlagt påstand om, at de retsakter, der omhandles i nærværende sag, annulleres, i det omfang organisationen udtrykkeligt nævnes heri. I den forbindelse har sagsøgeren gjort gældende, at optagelsen på de anfægtede lister er en sanktion, der har forvoldt organisationen betydelig skade, om skaden så kun består i, at den sidestilles med terroristorganisationer, som sagsøgeren fordømmer.

Sagsøgeren har gjort følgende anbringender gældende til støtte for sine påstande:

- At der er sket tilsidesættelse af organisationens ret til kontradiktion, idet den ikke blev hørt forud for dens optagelse på de anfægtede lister.
- Subsidiært, at Rådet har undladt at tage hensyn til retten til at gøre oprør mod tyrani og undertrykkelse, som er en trindhøjere ret. Sagsøgeren har om dette punkt bemærket, at organisationen fører en berettiget modstandskamp mod det iranske styre, hvorunder den overholder de grundlæggende principper for demokrati og respekterer menneskerettighederne. Organisationens modstandskamp støttes i øvrigt af det internationale samfund.
- Mere subsidiært, at der er sket tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling både i relation til organisationer, der er medtaget på listen, som i forhold til de organisationer, der ikke er medtaget, som eksempelvis Al-Quaida. Sagsøgeren har herom anført, at organisationen til forskel fra næsten alle de organisationer, der er medtaget på listen, ikke kæmper mod et demokratisk styre, aldrig har udført handlinger mod civile og er den eneste modstandsbevægelse, der handler inden for de iranske grænser, og som forsvarer freden i området.

Sag anlagt den 2. august 2002 af »X« mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-230/02)

(2002/C 247/32)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 2. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af »X« ved avocat Gilles Bounéou, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgte tilpligtes at betale en erstatning på 75 000 EUR og ethvert andet beløb, som Retten skønner rimeligt.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tidligere tjenestemand ved Kommissionen, gør gældende, at Kommissionen har udøvet moralsk chikane overfor ham. Han anfører i så henseende, at Kommissionens handlemåde klart viser, at den ikke vil opfylde en af Retten afsagt dom ⁽¹⁾, og påberåber sig, at der foreligger en tilsidesættelse af begrundelsespligten, forpligtelsen til ligebehandling og ikke-diskriminering og af Kommissionens omsorgspligt.

⁽¹⁾ Dom af 27.6.2001, X mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 143 og II, s. 663.

Sag anlagt den 2. august 2002 af Christos Michael mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-234/02)**

(2002/C 247/33)

(Processprog: græsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 2. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Christos Michael ved advokat K. Tagara.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Søgsmålet antages til realitetsbehandling.
- De anfægtede retsakter annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter med dette søgsmål afgørelsen om udnævnelse af tjenestemænd som chef for afdelingen GD FC-A-01 og som chef for enheden »Politiques internes et Agences« i nævnte afdeling.

Sagsøgeren har anført, at der foreligger tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, 25, 43 og 45 samt tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet. Sagsøgeren har endvidere anført, at der blev udøvet et klart fejlskøn og magtmisbrug ved de anfægtede udnævnelser.

Sag anlagt den 8. august 2002 af Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-239/02)**

(2002/C 247/34)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH, Langen (Tyskland), ved Rechtsanwältin K. Landry og L. Harings.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 5. marts 2002, REC 4/01, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren havde af de ansvarlige toldmyndigheder mundtligt fået oplyst, at der i forbindelse med to konkrete kontingenter for import af fjerkræ ikke var behov for nogen importlicens, og sagsøgeren gav derfor den 24. juli 1995 meddelelse om indførsel af frosset udskåret fjerkræ med KN-nummer 0207 41 10 med oprindelse i Thailand i flere partier. Hauptzollamt indrømmede først fritagelse for betaling af importafgift, men opkrævede efterfølgende en importafgift på 113 566,14 DEM hos sagsøgeren. Sagsøgeren klagede over denne afgørelse, og de nationale myndigheder forelagde sagen for Kommissionen. Med den anfægtede beslutning har Kommissionen bestemt, at importafgifterne skal bogføres efterfølgende.

Søgsmålsgrundene og argumenterne svarer til dem, der er gjort gældende i sag T-309/01 (Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH mod Kommissionen ⁽¹⁾).

⁽¹⁾ EFT C 56 af 2.3.2002, s. 14.

Sag anlagt den 9. august 2002 af Koninklijke Coöperatie Cosun U.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-240/02)

(2002/C 247/35)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 9. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Koninklijke Coöperatie Cosun U.A., Breda, ved advokaterne M.M. Slotboom og N.J. Helder.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning K(2002)1580 af 2. maj 2002 endelig udg. i dossier REM 19/01 rettet til Kongeriget Nederlandene annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren producerer såkaldt C-sukker. Dette sukker skal inden et år efter produktionsåret udføres fra Fællesskabet. Såfremt dette ikke sker, opkræves der tillægsafgifter i henhold til forordning nr. 1785/81 ⁽¹⁾ og forordning nr. 2670/81 ⁽²⁾.

I 1993 solgte sagsøgeren C-sukker til tredjemand, der skulle udføre sukkeret fra Fællesskabet. Nederlandse Fiscale Inlichtingen- en Opsporingsdienst (den nederlandske undersøgelses- og efterforskningsstjeneste for skatter og afgifter) fastslog imidlertid, at der var begået svigagtige forhold i forbindelse med transporten, og at C-sukkeret i virkeligheden ikke var blevet udført af Fællesskabet. Af hensyn til efterforskningen blev sagsøgeren i første omgang ikke underrettet herom. Det blev imidlertid fastslået, at sagsøgeren ikke var indblandet i svindelen. Da sagsøgeren imidlertid ikke var blevet underrettet om svindelen, havde virksomheden ikke mulighed for at udføre sukkeret inden for tidsfristen og på denne måde undgå tillægsafgifter for ikke-udført C-sukker.

Sagsøgeren anmodede derfor om en fritagelse for tillægsafgiften på grundlag af forordning nr. 1430/79 ⁽³⁾, erstattet af forordning nr. 2913/92 ⁽⁴⁾. Efter sagsøgerens opfattelse havde virksomheden ikke gjort sig skyldig i forsømmelse eller urigtigheder, og den havde derudover været i en særlig situation, idet den ikke straks var blevet underrettet. Kommissionen afviste i den anfægtede beslutning sagsøgerens anmodning om fritagelse.

Sagsøgeren har for det første anført, at den anfægtede beslutning tilsidesætter artikel 1 og 13 i forordning nr. 1430/79, da Kommissionen ikke betragter tillægsafgifterne som import- eller eksportafgifter. I følge beslutningen henhører disse afgifter ikke under anvendelsesområdet for forordning nr. 1430/79, og der kan ikke gives fritagelse for disse. Ifølge sagsøgeren er afgiften imidlertid en import- eller eksportafgift og omfattet af forordning nr. 1430/79. Ifølge sagsøgeren har afgiften samme formål og er af samme størrelse som told. Som følge heraf bør C-sukker, der ikke er udført, behandles på samme måde som sukker, der er indført fra tredjelande.

Endvidere har sagsøgeren anført, at den anfægtede beslutning er i strid med ligebehandlingsprincippet og billighedsprincippet. Den anfægtede beslutning medfører, at sagsøgeren ikke under nogen omstændigheder kommer i betragtning ved en eventuel fritagelse for tillægsafgiften, selv ikke hvis virksomheden ikke har gjort sig skyldig i forsømmelse og befinder sig i en særlig situation. Ifølge sagsøgeren bliver virksomheden som følge heraf forskelsbehandlet i forhold til en virksomhed, der anmoder om fritagelse for import- eller eksportafgift. Herved består der desuden en lakune i sagsøgerens retsbeskyttelse. Dette er ifølge sagsøgeren i strid med retsikkerhedsprincippet.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30.6.1981 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 177 af 1.7.1981, s. 4-31).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EØF) nr. 2670/81 af 14.9.1981 om gennemførelsesbestemmelser for produktion udover kvoterne inden for sukkersektoren (EFT L 262 af 16.9.1981, s. 14-16).

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2.7.1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175 af 12.7.1979, s. 1-7).

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302 af 19.10.1992, s. 1-50).

Sag anlagt den 7. august 2002 af Daniel Callebaut mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-241/02)

(2002/C 247/36)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 7. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Daniel Callebaut, Mondorf-les-Bains (Luxembourg), ved avocats Albert Coolen, Jean-Noël Louis og Etienne Marchal, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelser om ikke at opføre sagsøgeren på listen over de tjenestemænd, som har gjort sig mest fortjent til forfremmelse til lønklasse B2 og om ikke at forfremme sagsøgeren til denne lønklasse i forbindelse med forfremmelsesåret 2001 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren i denne sag er tjenestemand i lønklasse B3 hos sagsøgte og anfægter ansættelsesmyndighedens afslag på at forfremme ham til lønklasse B2 i forbindelse med forfremmelsesåret 2001.

Til støtte for sine påstande gør sagsøgeren gældende, at vedtægtens artikel 45 samt principperne om ligebehandling, om ret til en karriere og om god forvaltningskik er tilsidesat.

Sag anlagt den 12. august 2002 af »J« mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-243/02)

(2002/C 247/37)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af »J« ved avocat Juan Ramón Iturriagoitia Bassas.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 14. februar 2002, der afviser sagsøgerens klage af 29. december 2001, annulleres.
- Afgørelsen af 23. juli 2001, hvorved Generaldirektoratet for Administration anmodes om, »at procedurerne med henblik på konstatering af gentagen utilstrækkelig faglig indsats genoptages hurtigst muligt«, annulleres.
- Afgørelsen af 19. september 2001 om at indlede en procedure i medfør af vedtægtens artikel 51 annulleres.
- Sagsøgeren tilkendes erstatning for det lidte ikke-økonomiske tab, der med forbehold er opgjort til 25 000 EUR.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ved afgørelse af 23. juli 2001 har den tjenestegren i Kommissionen, som sagsøgeren er placeret i, anmodet om, at der indledes en procedure med henblik på genoptagelse af tidligere procedurer, hvorunder det angiveligt blev konstateret, at sagsøgerens faglige indsats var utilstrækkelig. Ifølge sagsøgeren har Generaldirektøren for Generaldirektoratet for Administration fortolket anmodningen som en anmodning om, »at der indledes en procedure i henhold til vedtægtens artikel 51«.

Sagsøgeren gør gældende, at de sagsakter, hvorpå hans tjenestegren har baseret sin anmodning, med al tydelighed viser, med hvilken unøjagtighed den behandler sagen. Af sagen fremgår det på ingen måde, at der i 1994 og i 1996 har været indledt de nævnte procedurer.

Til støtte for sine påstande gør sagsøgeren gældende:

- Der foreligger unøjagtighed for så vidt angår angivelsen af, at der er tale om genoptagelse af en tidligere procedure i henhold til vedtægtens artikel 51 eller for så vidt angår indledning af en ny procedure, uden i den forbindelse at give sagsøgeren meddelelse om de forhold, der påklages.
- Kontradiktionsprincippet er overtrådt.
- Grundsætningen »non bis in idem« er tilsidesat.
- Princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er overtrådt.
- Proportionalitetsprincippet er overtrådt.
- Der er sket fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder og magtfordrejning.
- Der er givet mangelfuld begrundelse.
- Vedtægtens artikel 26 er overtrådt.

Sag anlagt den 9. august 2002 af G.D. Searle LLC (tidligere benævnt G.D. Searle & Co) mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-244/02)

(2002/C 247/38)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 9. august 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af G.D. Searle LLC (tidligere benævnt G.D. Searle & Co) ved Graham Farrington, Farrington & Co Solicitors, Reading (Det Forenede Kongerige).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse af 19. juni 2002 fra Tredje Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) annulleres.
- Det pålægges KHIM at tilbagesende ansøgningen til dets undersøgelsesafdeling med henblik på en fornyet undersøgelse af EF-varemærke nr. 1299809.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Det omhandlede EF-varemærke:	Figurmærke, der er præsenteret i form af en kapsel med gule bånd — ansøgning nr. 1299809
Varer eller tjenesteydelser:	Varer i klasse 5 (farmaceutiske præparater i form af betændelsesbekæmpende analgetika)
Den for appelkammeret påklagede afgørelse:	Undersøgerens afvisning af registrering
Appelkammerets afgørelse:	Afvisning af klagen
Søgsmålsgrunde:	Urigtig anvendelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 1994 11, s. 1).

Sag anlagt den 13. august 2002 af Albano Ferrer de Moncada mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-246/02)

(2002/C 247/39)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 13. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Albano Ferrer de Moncada, Luxembourg, ved advokats Georges Vandersanden, Laure Levi og Aurore Finchelstein.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af ansættelsesmyndighedens stiltiende afvisning af sagsøgerens ansøgning af 28. august 2001, hvorved sagsøgeren krævede erstatning som følge af Kommissionens for sene udarbejdelse af sagsøgerens bedømmelsesrapporter vedrørende referenceperioderne 1995-1997 og 1997-1999. Om fornødent annulleres den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 14. januar 2002.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning på 25 000 EUR som godtgørelse for den lidte ikke-økonomiske skade, hvilket beløb er fastsat efter ret og billighed.
- Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med søgsmålet har sagsøgeren, der er tjenestemand i direktoratet »Sikkerhedskontrol inden for Euratom«, nedlagt påstand om erstatning for den for sene udarbejdelse af hans bedømmelsesrapporter vedrørende referenceperioderne 1995-1997 og 1997-1999.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens afslag på at færdiggøre de pågældende rapporter, som udgør et nødvendigt element, når det drejer sig om sagsøgerens karriere, er en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 43, af bestemmelserne i vejledningen i bedømmelse af tjenestemænd samt af princippet om ligebehandling. Endvidere har Kommissionen tilsidesat sin omsorgspligt og princippet om god forvaltningsskik.

Sag anlagt den 9. august 2002 af The Christian Science Board of Directors of The First Church of Christ, Scientist mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-247/02)

(2002/C 247/40)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 9. august 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af The Christian Science Board of Directors of The First Church of Christ, Scientist ved barristers Nicholas Green, QC, og Mark Engelman og solicitors Geoffrey Smith og James Mitchiner, Field Fischer Waterhouse, London (Det Forenede Kongerige).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Afgørelsen af 21. maj 2002 fra Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) annulleres i medfør af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordningen om EF-varemærker (¹), i det omfang den afviste at registrere varemærket med hensyn til varer og tjenesteydelser i klasserne 9, 16, 41 og 42.
- 2) Subsidiært: Afgørelsen annulleres i medfør af forordningens artikel 7, stk. 3, i det omfang appelkammeret afviste at registrere varemærket med hensyn til »gudstjenester«.
- 3) Mere subsidiært end påstand 2: Afgørelsen ændres i medfør af forordningens artikel 7, stk. 3, således, at det tillades, at varemærket registreres med hensyn til »søndagsgudstjenester«, og/eller sagen hjemvises til KHIM med henblik på yderligere undersøgelse.
- 4) Mere subsidiært end påstand 2: Afgørelsen ændres i medfør af forordningens artikel 7, stk. 3, således, at det tillades, at varemærket registreres med hensyn til den begrænsede beskrivelse, der lyder som følger:

»tilrettelæggelse af kirkelige handlinger og andagter, tilrettelæggelse af søndagsgudstjenester, tilrettelæggelse af ugentlige bekendelsesmøder, tilrettelæggelse af andagter på universiteter, afholdelse af prædikener, varetagelse af kirkelige funktioner, varetagelse af kirkelige ceremonier, formidling af adgang til steder, hvor der foretages religiøse handlinger, oprettelse af religiøse samfund«
- 5) Afgørelsen annulleres i medfør af forordningens artikel 7, stk. 3, i det omfang appelkammeret afviste at registrere varemærket i relation til »tjenesteydelser inden for biblioteksbrug, udlån af bøger«.
- 6) Afgørelsen annulleres i medfør af forordningens artikel 7, stk. 3, i det omfang appelkammeret afviste at registrere varemærket i relation til »religionsundervisning«.
- 7) Subsidiært i forhold til påstand 6: Afgørelsen ændres i medfør af forordningens artikel 7, stk. 3, således at det tillades, at varemærket registreres, og/eller sagen hjemvises til KHIM med henblik på yderligere undersøgelse i relation til den begrænsede angivelse:

»religionsundervisning, oprettelse af sammenslutninger for religionsundervisning«
- 8) Afgørelsen annulleres i medfør af forordningens artikel 7, stk. 3, i det omfang appelkammeret afviste at registrere varemærket i relation til:

»Alle trykte materialer, varer fremstillet af papir eller pap, bøger, blade, pjecer, skrifter, fotografier, billeder, kunstgenstande, kort, tidsskrifter, og reproduktioner, inklusiv trykte bibellektier og -passager, aviser, postkort, trykte religiøse publikationer og diverse litteratur«.

- 9) Subsidiært i forhold til påstand 8: Afgørelsen annulleres eller ændres i medfør af forordningens artikel 7, stk. 3, i det omfang appelkammeret afviste at registrere varemærket, og/eller sagen hjemvises til KHIM med henblik på yderligere undersøgelse i relation til den begrænsede angivelse for klasse 16:

»bøger, salmebøger, pjecer, trykte bibellektier og -passager, aviser, blade, tidsskrifter, trykte religiøse publikationer«.

- 10) KHIM tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det omhandlede EF-varemærke:

Ordmærket »CHRISTIAN SCIENCE« — ansøgning nr. 78915

Varer eller tjenesteydelser:

Varer og tjenesteydelser i klasse 9, 16, 38, 41 og 42 (bl.a. computer-software, alle trykte materialer, telekommunikationsvirksomhed, uddannelses- og undervisningsvirksomhed og on-line computer-virksomhed)

Den for appelkammeret påklagede afgørelse:

Undersøgerens afslag på registrering med hensyn til alle ansøgte varer og tjenesteydelser med undtagelse af visse varer og tjenesteydelser i klasse 16, 38, 41 og 42.

Appelkammerets afgørelse:

- Den anfægtede afgørelse annulleres, i det omfang den afviste at lade varemærket finde anvendelse for »læserum, prædikener, offentlige foredrag, udgivelse af bøger, aviser, anmeldelser, tidsskrifter og religiøse publikationer, produktion af film, lyd- eller lyd- og billedoptagelser«.
- Sagen tilbagesendes til fornyet behandling hos undersøgeren.
- Klagen tages i øvrigt ikke til følge.

Søgsmålsgrunde:

- Afgørelsen udgør en tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94: Appellammeret undlod at at uddrage de korrekte slutninger af de beviser, der henvistes til, fejlanvendte kriteriet for relevante modtagere, undlod at anvende retten ensartet og undlod at give tilstrækkelig begrundelse.
- Afgørelsen udgør en tilsidesættelse af artikel 7, stk. 3, i forordning (EF) nr. 40/94: Appellammeret undlod at anvende kriteriet for, om der er opnået særpræg, korrekt, foretog en fejlagtig fortolkning af det bevismateriale, der var forbundet med forskellige varer og tjenesteydelser, og gav ikke tilstrækkelig begrundelse.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 1994 11, s. 1).

- Det Økonomiske og Sociale Udvalg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg, havde ansøgt om at komme i betragtning ved besættelsen af stillingen som chef for kontoret for italiensk oversættelse og tekstbehandling i Direktoratet for Logistik og Oversættelse. Præsidiets for Det Økonomiske og Sociale Udvalg afviste imidlertid hendes ansøgning og udnævnte en anden ansøger i stillingen.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren fremført følgende anbringender:

- tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a)
- tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45
- åbenbart fejlagtigt skøn
- tilsidesættelse af princippet om adgang til karriere
- procedurefordrejning
- tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Sag anlagt den 13. august 2002 af Carla Faita mod De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg

(Sag T-248/02)

(2002/C 247/41)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 13. august 2002 anlagt sag mod De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg af Carla Faita, Bruxelles, ved advokats Albert Coolen, Jean-Noël Louis og Etienne Marchal, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelserne fra præsidiets for Det Økonomiske og Sociale Udvalg om at afvise sagsøgerens ansøgning om stillingen som chef for kontoret for italiensk oversættelse og tekstbehandling i Direktoratet for Logistik og Oversættelse og om at udnævne en anden ansøger i stillingen.

Sag anlagt den 16. august 2002 af E mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-251/02)

(2002/C 247/42)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. august 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af E, Bruxelles, ved advokats Laure Levi og Georges Vandensanden.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 29. august 2001 om at fastsætte Bruxelles som sagsøgerens hjem- og indkaldelsessted og om at afslå at betale udlandstillæg, bosættelsesgodtgørelse, dagpenge, rejsegodtgørelse samt flytteudgifter i forbindelse med dennes tiltrædelse ved Kommissionen den 16. juli 2001, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter ansættelsesmyndighedens afslag på at anerkende, at hun i den i tjenstemandsvedtægten fastsatte referenceperiode og indtil sin ansættelse har bibeholdt London som det sted, hvortil hun, med den hensigt at gøre sin bopæl dér til sin varige bopæl, har haft et vedvarende og sædvanligt tilhørsforhold.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren påberåbt sig, at der er sket tilsidesættelse af:

- princippet om forbud mod forskelsbehandling,

- vedtægtens artikel 71,
- artikel 4, 5, 7, 8, 9, 10 og 17, stk. 2, i bilag VII til vedtægten,
- Kommissionens generelle gennemførelsesbestemmelser om anvendelsen af artikel 7, stk. 3, i bilag VII til vedtægten,
- artikel 7 i bilag V til vedtægten,
- Protokollen af 8. april 1965 vedrørende De Europæiske Fællesskabers Privilegier og Immuniteter.

Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

III

(Oplysninger)

(2002/C 247/43)

Domstolens seneste offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende

EFT C 233 af 28.9.2002

Liste over tidligere offentliggørelser

EFT C 219 af 14.9.2002

EFT C 202 af 24.8.2002

EFT C 191 af 10.8.2002

EFT C 180 af 27.7.2002

EFT C 169 af 13.7.2002

EFT C 156 af 29.6.2002

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
